

La Cisalla

La ventilació

Jubilació als 60

Recepta Bomberil Patates a la Riojana

Bombers de la Generalitat i UNESPA

Humor La Turbobomba

ASSEMBLEA
BOMBERS

Nº2

Jubilació als 60	Pàg 4
Ventilació	Pàg 10
El bombers de la Generalitat i Unespa	Pàg 14
Foto denúncia	Pàg 20
Recepta Bomberil	Pàg 24
La Turbobomba	Pàg 26

Si hi ha una idea central en la nostra feina, una idea que vehicula i uneix totes les tasques que portem a terme diàriament, aquesta idea és la importància de l'equip. Com a bombers som perfectament conscients de la necessitat d'abandonar els interessos individuals en pro d'un millor funcionament de l'equip. Tant si parlem de la resolució dels serveis com si parlem de la convivència als parcs, l'equip sempre hauria de passar per davant l'individu.

Volem aprofitar la idea d'equip, la idea de formar part d'alguna cosa que va més enllà de nosaltres mateixos, per reivindicar i posar en valor la importància del col·lectiu. El cos de Bombers de la Generalitat de Catalunya sempre ha estat alguna cosa més que bombers i bomberes aïllats i dispersos pel territori, formem part d'un col·lectiu ampli i ric, amb diversos punts de partida i diferents visions de la professió i del mateix cos. Formem part d'un col·lectiu que quan s'ha sabut organitzar, ha forçat un salt endavant del cos, ja sigui a través de la millora de les condicions materials de treball (nous vehicles, noves eines, convocatòria de noves promocions de manera continuada i regular...) o de la millora de la nostra jornada laboral i del nostre salari. Les mobilitzacions de 1998 i 2018, per citar-ne una de les més emblemàtiques i la més recent, en són un clar exemple. Quan no hi ha hagut organització, quan el pes col·lectiu s'ha diluït, hi hem sortit perdent tots i totes.

Amb aquestes línies només tenim dos objectius: el primer és donar la benvinguda al cos a les 246 persones que es van incorporar als parcs el passat mes de febrer. La segona és animar-vos a tots i totes, especialment als bombers i bomberes de nova incorporació, a seguir alimentant el col·lectiu. Entreu als parcs, apreneu l'ofici, gaudiu de la nostra feina, participeu dels espais de debat, creeu dinàmiques que ens ajudin a construir un projecte comú i lluiteu sempre que sigui necessari. En definitiva, no us limiteu a ser observadors passius.

Benvinguts, benvingudes!

Jubilació als 60

Juan Diego Cabello

La Cissalla

La PUB, el relat 18 anys més tard

Com vam aconseguir la jubilació del 383/2008

La Plataforma Unitària de Bombers (PUB), s'hauria pogut anomenar Plataforma Nacional de Bombers i, com a primera anècdota, explicaré que el companys d'Euskadi, com farien més endavant en diverses ocasions, disconformes amb això de «nacional» (que de nacions n'hi ha més d'una a l'estat actual), van decidir marxar. Davant d'aquesta situació, es va reconduir el tema, buscant una solució de consens, com tornaria a passar en altres ocasions futures. Però això tenia lloc molt després dels orígens de la PUB, que segons tinc entès, va sorgir arran de les diferents trobades que van tenir lloc a SICUR (fira de la seguretat, per als no iniciats), on van coincidir companys de diversos punts de l'estat i, en especial de Madrid, on se celebra la fira. Podríem dir que van cansar-se del perpetu «arreglar el món» de sobretaula, quelcom de comú i transversal, i van decidir deixar de

queixar-se i fer alguna cosa al respecte. D'aquí sortien tres congressos sobre malalties professionals, dels quals, per participació, és el de Sevilla (2003) el que aconseguiria mobilitzar assistents de tota la geografia de l'estat, essent poquíssimes les zones sense representació.

Es pot dir que m'incorporo a aquest projecte de forma decidida quan acudeixo a Sevilla. En aquell moment la consigna era copiar i firmar una carta tipus, dirigida a Eduardo Zaplana, en aquell moment Ministre de Treball i Seguretat Social, i molts bombers ja l'havien remés a Valladolid, on Álvaro Paredes (DEP) des de la seva modesta casa, va comandar la secretaria general de la PUB durant un temps.

És així, doncs, com vaig fer pròpia aquesta consigna i, d'una plantilla de bombers (SPEIS BCN) que podia rondar els 550 operatius, vaig aconseguir, si no recordo malament,

485 cartes firmades, un paquet de folis, fruit de 30 visites a sis parcs amb cinc torn cada un. Degut al pes del paquet, el vaig embarcar en la maleta facturada i el meu equipatge de mà era una petita motxilla. La maleta, però, no va arribar mai a Sevilla, tampoc va aparèixer a cap altre lloc, la meua sort va ser en Jordi Martínez, company de la Generalitat, que va portar excés de roba interior i, d'aquesta manera, em vaig poder canviar i participar en la trobada que va durar tres dies.

D'aquest congrés van sortir moltes conclusions, aportacions i posicionaments varis, però no em vull estendre, dir, només, que malgrat la falta de Joaquín Sáez (Chimo), president de la PUB que no va poder assistir a la trobada, els companys de la junta van dur a terme una tasca excel·lent.

Molts recorden l'incident i, de fet, va ser motiu de bromes i comentaris, així

que segona ronda i de nou, aquesta vegada, 510 firmes, quasi la totalitat de l'operatiu.

Tornant a l'inici, cal senyalar que, l'Álvaro va realitzar, amb posterioritat a la trobada de Sevilla, un viatge a Barcelona, en el que volia aprofitar els Jocs Olímpics de Polícies i Bombers de juliol de 2003 per fer difusió, recollir suports i reclutar compromissaris (així es va anomenar a les persones que, en representació del seu territori o Servei de Prevenció i Extinció d'Incendis i Salvaments, participàvem de la PUB). És en aquest moment que vam coincidir, per pura casualitat, i em va preguntar si coneixia a algú que volgués ocupar-se del tema. En aquell moment jo estava fora de l'executiva de la meua organització sindical, de la que havia sigut delegat, i em vaig comprometre amb l'Álvaro a traslladar la seva petició, les seves inquietuds i a explicar el projecte, que en aquell moment pivotava sobre dos objectius bàsics: la jubilació per als bombers als

55 anys i la definició d'un catàleg de malalties professionals.

Com sol passar en aquests casos, durant una reunió de l'executiva del sindicat vaig traslladar la informació i vaig rebre per resposta un obvi i assertiu recolzament, així com l'encàrrec d'ocupar-me jo del tema. Em va semblar important no deixar-lo caure en l'oblit i així va ser com vaig començar la meua col·laboració.

Per posar nom i cares, cal recordar en Sergi Palacios qui conjuntament amb en Jordi Martínez, ambdós bombers de la Generalitat, ja s'havien implicat en el projecte i, per tant, semblava que quedava coberta una representació correcta de Catalunya. Més endavant deixarien la primera línia, tot i que sempre van ser presents i no van faltar mai en els moments clau.

Propera parada, Nuevos Ministerios.

Per a l'entrega de les 12.000 cartes recollides, vam citar-nos en Sergi, l'Álvaro com a amfitrió i jo mateix, un dia abans al seu domicili, i en una habitació escassa d'espai, es van posar en ordre, per comunitats autònomes, totes les cartes, les d'Aena van ser recollides en una carpeta especial. Diversos viatges a la copisteria per adjuntar l'informe justificatiu amb les còpies necessàries, essent unes 18 carpetes arxivador les que s'entregarien per registre al Ministeri.

De camí a Madrid, en una furgoneta blanca, especulàvem sobre l'assistència a l'entrega de les cartes davant del Ministeri: «Mira que si som 500 bombers, mira que si som 1.000...». Aquestes xifres ens semblaven agosarades.

Vam arribar al Bernabéu, on estava convocada la concentració i van començar a arribar riudes de bombers per tot arreu, autobusos sencers, cotxes particulars, grups que apareixien de la boca de metro...

Vam deixar de comptar les persones que anaven arribant, era una tasca impossible. Finalment vam ser 6.000 bombers.

La història de la foto panoràmica que molts recordem és fruit d'un altre moment, que ens portaria a desvetllar mil records més, avui no m'hi aturaré. És més important recordar la inquietud que vam generar quan vam iniciar el recorregut cap a Nuevos Ministerios. Vam haver d'invadir un lateral de la calçada, tot i que només havíem comunicat a les autoritats una concentració sense recorregut. Les restes de poda que vam trobar, amuntegades per la plaça, també van generar inquietud i intranquil·litat entre les forces de l'ordre, que sorpresos per la nostra presència, que es feia evident en un dispositiu de seguretat molt deficitari en cas d'aldarulls. De

totes maneres, des del primer moment es va recalcar que no era necessari alarmar-se, ja que l'entrega es realitzaria de forma festiva i reivindicativa, apuntant un gran èxit. Les organitzacions sindicals d'àmbit estatal havien mirat amb recel la PUB i s'hi havien acostat de manera prudent, amb la intenció de saber què s'hi coïa, però sense implicar-s'hi. Un cop es va materialitzar la festa de congregar 6.000 efectius a Nuevos Ministerios, tot va canviar. L'apropament va ser lent i sempre amb la intenció, velada però visible, de capitalitzar el projecte i treure'n rèdit sindical.

Res que ens pugui sorprendre, al cap i a la fi és el seu modus vivendi i operandi. Tot i que la fórmula que es va escollir des de la PUB, malgrat ser arriscada, va donar fruits i vam aconseguir col·locar a cadascú al seu lloc de l'escenari, cadascú jugant el paper que li corresponia, sense medalles que no ens apropessin a l'objectiu comú.

Sempre va existir una por a que la PUB esdevingués una organització estatal que competís amb els de sempre, però les cartes estaven sobre la taula i sense marcar, no hi va haver en cap moment la intenció de suplantar la legitimitat o el paper de cada actor.

Més tard van arribar les campanyes de donació de sang, la manifestació d'Atocha, la campanya de donació d'òrgans, la del diluvi... per citar alguns dels actes més rellevants, dels que podria explicar moltes qüestions de manera detallada. Viatges, reunions per tot l'estat. Una altra fita: vam aconseguir descentralitzar la nostra activitat i ens vam reunir per tot el territori de l'estat. Visites a grups de polítics al Congrés dels Diputats, a les diferents assemblees legislatives i parlaments autonòmics, cabildos, ajuntaments... Mai vam deixar de

parlar amb tot aquell que tingués alguna responsabilitat, per remota que fos o petita que semblés.

Aquesta i altres dinàmiques van fer possible que esdevingués un cas d'èxit, se'ns van quedar al sarró les malalties professionals, no vam poder anar més enllà i les generacions actuals haurien de reprendre aquesta qüestió quan abans millor.

El Decret 383/2008 ens va donar uns coeficients reductors que podem detallar en una altra entrega, al cap i a la fi, ens han dut a una jubilació generalitzada als 60 (tret d'algun cas amunt o avall, com és el cas dels 59, per aquells que van començar per sota dels 25 anys).

També seria injust no esmentar tants i tants aspectes que foren rellevants,

deixem aturada aquí la reflexió retrospectiva i potser, altres entregues ens en desvetllin els entramats.

Tanco aquest apunt, rememorant i agraint a tot aquest grup de bojos, que ho vam assolir perquè no sabíem que era impossible.

Barcelona 03/03/2021 2n any de pandèmia COVID19.

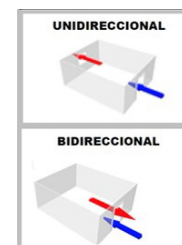

La Ventilació

Marc Matarín i Jordi Massaguer

LA VENTILACIÓ, UN BON ALIAT A TENIR EN COMPTE

La ventilació en incendis urbans no és un objectiu nou, els bombers han estat utilitzant les tàctiques de ventilació en serveis urbans des del començament dels temps i, com quasi tot en aquesta vida, la ventilació també ha evolucionat fins als nostres dies. Agafant com a base la metodologia de treball d'aquella època i adaptant-la als nous avenços científics i tecnològics, hem fet un salt qualitatiu en anàlisi i maniobres.

Els bombers d'avui hem de saber interpretar l'escenari d'intervenció i és en aquest punt on trobem la primera ventilació o, millor dit, els patrons de ventilació, que el mateix incendi crea interactuant amb l'escenari. Els patrons de ventilació que ens podem trobar són:

Patró unidireccional: la circulació d'aire o gasos d'incendi (fums) per una obertura concreta, en un únic sentit.

Patró bidireccional: una obertura permet la circulació d'aire i gasos d'incendi en

dues direccions (entrada i sortida).

Patro per pulsacions: observem un moviment de sortida de gasos d'incendi cap a l'exterior seguit d'una entrada d'aire per una mateixa obertura, a causa d'un diferencial de pressions.

És important saber reconèixer aquests patrons, ja que ens permetran prioritzar els nostres objectius tàctics i a conseqüència escollir les millors maniobres a realitzar.

Els bombers som capaços de modificar aquest escenari mitjançant les maniobres de ventilació, que es basen en una gestió de les obertures d'entrada d'aire i les obertures de sortida de gasos. Aquestes maniobres, que cal gestionar de manera planificada, controlada i comunicada, poden tenir un o diversos objectius: millorar les condicions dels equips de treball, assegurar zones estratègiques, reduir la potència de l'incendi, garantir una via d'escapament segura per a les víctimes, entre altres. Podríem estendre'ns molt en les diferents maniobres estandarditzades que disposem els bombers de la Generalitat de Catalunya per fer front als diferents serveis d'incendis urbans, però per tal de fer més amena tota aquesta informació i fer cas a aquell refrany que diu: “ val més menjar poc i pair bé”, a continuació us presentem d'una forma resumida i sintètica les maniobres principals:

ANTIVENTILACIÓ

L'objectiu serà evitar la propagació de gasos a zones no desitjades i limitar l'aportació d'aire a l'incendi. Per tant reduïm potència d'incendi i aturem la circulació de gasos per assegurar l'avanç dels equips de treball.

VENTILACIÓ POST-INCENDI

Ens facilita la recerca en condicions de visibilitat alta, temperatura baixa i lliure de contaminants. Sense fum, podem assegurar al 100% que no hi ha víctimes, amb l'afegit que podem fer una inspecció de l'escenari molt més acurada.

VENTILACIÓ DEFENSIVA

Aquesta maniobra té per objectiu assegurar zones estratègiques per raons diverses, com poden ser: mantenir una zona neta de fums per una possible evacuació; millorar les condicions de treball i seguretat dels equips que transiten per aquestes zones; i/o limitar la sortida de fums del sector de l'incendi.

La ventilació pot ser un gran aliat en els incendis d'interior, i és per això que l'hem de saber aprofitar. Volem encoratjar-vos a que, de mica en mica, aneu incorporant les diferents maniobres de ventilació en les intervencions. Al principi us pot semblar tot una mica complicat, però amb una mica de pràctica veureu el gran potencial que podem treure.

En pròxims capítols intentarem desenvolupar més a fons aquestes maniobres. Salut i ventilació!

ELS VENTILADORS ELÈCTRICS DELS NOUS BRP

En el passat número de la Cisalla es parlava dels nous BRP, que de mica en mica aniran tenyint de modernitat els parcs de bombers. Els nous camions porten un ventilador elèctric com a material de dotació, concretament el model Batfan 3 Li+ de la casa Leader.

Segurament tots ens preguntem: “Quins canvis ens aportaran?” a continuació us els hem resumit.

ELS BOMBERS DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA I UNESPA

Marc Guix i Areny

Una de les principals causes de l'infrafinançament de Bombers

UNESPA (Unión Española de Entidades Aseguradoras y Reaseguradoras) és una entitat gestora de caire privat que recull una part de les aportacions que fan consumidors i usuaris o tota entitat pública o privada, sigui persona física o persona jurídica, quan contracta una pòlissa d'assegurances.

De fet, UNESPA recapta els imports dels subjectes passius de la contribució especial, això significa que UNESPA recapta un 5% de les primes contra incendis i un 50% de les primes de les assegurances multiriscos. I això, senyors i senyores, són molts, molts diners.

Arribats a aquest punt, sorgeixen moltes preguntes: Què en fa UNESPA dels diners recaptats? Quina és la finalitat d'aquests diners recaptats per UNESPA? Se segueix un control exhaustiu, es fiscalitza la destinació d'aquests ingressos? Els rendiments econòmics d'UNESPA s'apliquen completament a allò per a què estan destinats?

Bé, intentant trobar llum a les preguntes i encara més il·luminació a les respostes, cal anar desgranant a poc a poc el funcionament d'aquesta institució.

UNESPA entrega les aportacions recaptades dels tants per cents comentats anteriorment a l'administració pública corresponent. En el cas de Catalunya, any rere any se signa un conveni entre l'Agència Tributària de Catalunya, el Departament de Vicepresidència i Economia, el Departament d'Interior i la gestora UNESPA per decidir la destinació de les aportacions. L'Administració que rep aquestes aportacions és la Generalitat de Catalunya per mitjà del Departament d'Economia i Hisenda, que posteriorment, les transfereix al Departament d'Interior. Cal dir que les xifres del conveni són diferents cada any.

Per anar veient la magnitud de la tragèdia, UNESPA va aportar aquestes quantitats en diferents anys:

ANY	APORTACIÓ UNESPA MEUR
2007	15.455.840,00
2008	19.526.266,91
2009	19.526.266,91
2010	19.526.266,91
2011	22.168.495,02
2012	22.168.495,02
2013	22.168.495,02
2014	21.725.508,18
2015	22.171.951,42
2016	23.804.820,33
2017	24.739.862,12
2018	25.257.830,43
2019	26.386.868,74

L'aportació corresponent a l'any 2020, encara no està publicada.

Al llarg d'aquests anys, la quantitat total de diners aportats per UNESPA és de **284.626.967,01** milions d'euros (MEUR). Jutgeu vosaltres mateixos.

Pel que fa a la destinació dels diners recaptats, cal dir que aquests diners s'anomenen "diners finalistes" i, com el seu nom indica, són diners que van destinats única i exclusivament a l'establiment, la millora i l'ampliació dels serveis de prevenció i extinció d'incendis i salvaments. És a dir, aquests diners són o haurien de ser destinats al Cos de Bombers per a renovar la flota de vehicles, per a formació, per a la renovació de material, per a nous efectius, per a vestuari, per a investigació, per al pla de carrera...

I en els Pressupostos de la Generalitat de Catalunya de cada any s'haurien de materialitzar les aportacions d'UNESPA, principalment al Capítol 6 i, subsegüentment, al Capítol 2 (són els capítols d'inversions directes), per tal de donar la finalitat concreta i correcta a aquests diners.

Malauradament a la resposta a la tercera pregunta que es plantejava unes línies més amunt, hem de dir que no hi ha cap tipus de fiscalització ni control de la destinació final de les aportacions d'UNESPA. Hem demanat les memòries econòmiques d'anys anterior per a saber on han anat a parar aquests milions d'euros i no les tenim, ens hem reunit amb els responsables directes de Vicepresidència i no tenim aquesta informació, ens hem reunit al Parlament de Catalunya amb la Comissió d'Interior i de poc ha servit, ens hem reunit amb el síndic de Greuges, també ens hem reunit amb

partits polítics i no hi ha manera de treure'n l'entrellat.

Per a seguir veient la magnitud de la tragèdia:

A tall d'exemple, l'any 2015 el Pressupost total de la DGPEIS va ser de **165.121.711,10 €**. L'aportació d'UNESPA d'aquell any va ser de 22.171.951,42 euros i sabeu quants diners es van destinar al Capítol dels pressupostos? **247.229,12 €**. Unicament una desena part de l'aportació realitzada per UNESPA. On van a parar les altres nou desenes parts? Per què no es destinen la totalitat dels fons recaptats per UNESPA al finançament de la DGPEIS? És, malauradament, un problema de voluntat política, així de trist, no hi ha voluntat política per a incorporar aquests diners al lloc que els pertoca.

Després de parlar amb el Departament de Vicepresidència i Economia, sempre ens remetent al mateix absurd i patètic missatge. La resposta és un simple "abans ja es feia així".

Però què feien i què fan? Plantejarem la qüestió amb números simples, planers i inventats per a entendre bé el fons de l'assumpte. Imaginem-nos que el pressupost de la Generalitat per a l'any 2005 era de 150 milions d'euros i que UNESPA aquell any feia una aportació de 25 milions d'euros. Fent una simple suma veurem que el pressupost de Bombers hauria d'haver estat de 175 milions d'euros (150 corresponents als mateixos pressupostos i 25 procedents de la recaptació realitzada per UNESPA exclusivament al Capítol 6 -inversions-).

Però què ha estat passant durant anys? Abans que els diferents

governos publicuessin els pressupostos de la Generalitat de Catalunya, es consultava l'import de l'aportació feta per UNESPA i es restava aquest import al total dels pressupostos. I tan tranquils. Val a dir que aquesta pràctica ha estat duta a terme tant pels governs de CiU com pels governs d'ERC i del PSC. D'aquesta manera, els pressupostos resten inalterats, no s'han sumat mai les aportacions d'UNESPA a l'import total dels pressupostos. Així, no ens hem mogut mai dels 150 milions d'euros inicials. Això significa que els 25 milions d'euros que s'haurien d'haver destinat al finançament del Cos de Bombers de la Generalitat de Catalunya han tingut un destí diferent. Aquesta és la penosa realitat. Podríem dir que les aportacions d'UNESPA s'han destinat històricament a complementar els pressupostos de la Generalitat, en cap cas s'han utilitzat per a finançar la DGPEIS.

Aquesta, senyors i senyores, és la gran tragèdia. Una tragèdia grega, romana, apostòlica i protestant. I davant d'aquesta situació només hi ha una resposta possible: lluita, lluita i lluita.

Ara bé, després de la lluita incansable per a la dignitat dels bombers i de la nostra feina, de la lluita per a garantir una protecció més eficaç de la ciutadania i per a garantir, també, la nostra pròpia seguretat, hem aconseguit una bona notícia en l'àmbit de Catalunya: la meravellosa Resolució 958/XII del Parlament de Catalunya, sobre la destinació dels ingressos provinents d'UNESPA de data 14 d'octubre de 2020:

La Comissió d'Interior, en la sessió tinguda el dia 14 d'octubre de 2020, ha debatut el text de la Proposta de

ANY	PRESSUPOSTOS BOMBERS MEUR
2007	169.843.142,73
2008	172.122.724,52
2009	187.588.699,93
2010	180.308.404,81
2011	174.449.241,34
2012	165.111.237,29
2013	155.476.313,58
2014	151.976.500,87
2015	165.121.711,10
2016	165.552.618,94
2017	185.938.494,90
2018	178.808.041,18
2019	NO TROBAT

ANY	CAPÍTOL 6
2007	3.019.839,60
2008	3.238.948,93
2009	4.061.947,52
2010	2.707.262,64
2011	472.912,16
2012	183.029,84
2013	448.919,35
2014	346.243,46
2015	247.229,12
2016	1.130.378,15
2017	1.908.348,02
2018	1.260.783,06

resolució sobre la destinació dels ingressos provinents de la Unió Espanyola d'Entitats Asseguradores i Reasseguradores (tram. 250-01038/12), presentada pel Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem.

Finalment, d'acord amb l'article 168 del Reglament, ha adoptat la següent Resolució

El Parlament de Catalunya insta el Govern a:

a) Considerar amb caràcter finalista els ingressos provinents de la Unió Espanyola d'Entitats Asseguradores i Reasseguradores (Unespa) i destinar-los a millorar les inversions en el Cos de Bombers de la Generalitat.

b) Elaborar un informe sobre la destinació que han tingut els ingressos provinents de la Unió Espanyola d'Entitats Asseguradores i Reasseguradores (Unespa) durant els darrers cinc anys.

Encara però, més bones notícies:

La Sala Segunda de lo Contencioso-Administrativo del Tribunal Suprem (TS) ha publicat la Sentència número 1483/2020 de data 11 de novembre de 2020. Sobre les contribucions especials d'UNESPA i l'Ajuntament de Gijón. Encara que es refereixi al finançament local, per analogia, s'ha d'aplicar a l'Administració Autònoma.

Busqueu-la i llegiu-la que només són 16 pàgines i està ben fonamentada.

Ressaltem uns passatges importants;

“No podemos sino discrepar de la apreciación de la Sala de Instancia

que, respaldando en este punto esencial el criterio sentado por el Juzgado, conceptúa, sin un especial análisis del régimen legal, como potestad discrecional del Ayuntamiento, la de destinar las cantidades recaudadas en concepto de contribuciones especiales a unas u otras atenciones, ordinarias o extraordinarias, al margen de que con tales contribuciones, en su configuración legal, LO QUE SE SUFRAGA NO ES EL FUNCIONAMIENTO DE UN SERVICIO, SINO SU AMPLIACIÓN O CREACIÓN”.

És a dir, en aquest paràgraf el que diu el TS és que prohibeix que els diners d'UNESPA es destinin a altres conceptes que no siguin els d'ampliació o creació dels DGPEIS (no per pagar nòmines, lloguers, aigua, llum, gas, assegurances...). El que sempre hem defensat.

Però n'hi ha més i de més contundents, de sentències:

“Las sentencias de primera Instancia y Apelación no interpretan con corrección el artículo 29.3 TRLHL porque consideran que, aún siendo finalista este tributo, con lo recaudado se puede financiar cualquier gasto del Servicio público y que tal decisión es discrecional, así se dice del Ayuntamiento de Gijón.

Tal interpretación podría ser admisible si la finalidad de las contribuciones especiales fuera la de sufragar el desarrollo o prestación de un servicio público, y no su establecimiento o ampliación –artículos 28 y 30.2.c LHHLL-, fin esencial para el que exacción está justificada.”

Encara n'hi ha més, però per anar acabant l'estudi de jurisprudència,

creiem que aquest fragment és contundent:

“En todo caso, es esencial que, dado el detallado régimen legal, no puede conceptuarse como discrecional la facultad de la Administración para destinar el importe de las contribuciones especiales a unos gastos u otros, pues solo es posible la aplicación a estrictos gastos de inversión.”

Més clar, impossible.

Ja hem sol·licitat una reunió amb el Departament de Vicepresidència per a configurar els pressupostos i assegurar que el que es destina al Capítol 6 sigui l'aportació íntegra d'UNESPA i no s'actui com fins ara. Volem que es creï un pla real de contractació de nou personal (ara es fa gràcies a la taxa de reposició que no obliga a res a cap partit polític, simplement hi ha oposicions per garantir el funcionament normal de l'estructura actual del cos), un pla real d'inversió en material, equipaments, formació, especialitats, pla de carrera...

Ens consta que els serveis jurídics de la DGPEIS estan treballant en la sentència.

Bé, aquesta és una causa endèmica del trist infrafinançament que hem patit durant anys el Cos de Bombers de la Generalitat de Catalunya i les seves conseqüències en la resolució de les emergències, que moltes vegades s'han hagut de solucionar amb mitjans materials antiquats i poc eficaços.

Un altre dia parlarem de les quotes impagades per part de consells comarcals i ajuntaments, però això ja formaria part d'un altre article.

FOTO DENÚNCIA

David Fernández

L'aire de la Vergonya

Un nou episodi de despropòsits esquitxa la regió d'emergències Metropolitana Sud. Fa més de mig any que la precària instal·lació del compressor del parc de Martorell té el contracte de manteniment caducat. El descobriment és gràcies a la coincidència fortuïta del transport de logística amb les tasques de recàrrega. L'ambient de treball en aquest precari espai era irrespirable com aclareixen les lectures amb explosímetre que es van prendre a posteriori. Segons sembla, som l'única regió que queda amb compressors d'explosió i no elèctrics. La denúncia sindical i la inspecció dels tècnics de prevenció de la Generalitat no tenia prou força per acabar d'arreglar el tema. Però això serà aigua passada per la immediata intervenció dels nostres delegats sindicals en veure les fotos que acompanyen aquest article (Tomàs Zapata, Carles Doña i Carles Cerdan) i la resposta igualment ràpida del coordinador de PRL i del Responsable de suport a prevenció i gestió de la REMS, que encara que de manera reactiva i no proactiva com cal esperar dels seus càrrecs. Cal reconèixer que han actuat amb diligència a la denúncia dels fets,

clausurant el compressor, accelerant el retimbrat de les ampolles i externalitzant la recàrrega.

Només un parell de "detalls". Donada la falta de traçabilitat de les ampolles i la incertesa de la data de l'avaría que produïa que els gasos de fuga del compressor s'alliberessin tant en la zona de treball, com a l'espai de recàrrega d'aire de les ampolles, fa inviable saber quantes ampolles estan contaminades i on es localitzen. Això

provoca una inseguretat difícil de gestionar logísticaament atès que s'haurien de retirar totes les ampolles de la regió. Optar per analitzar tres ampolles aleatòriament em sembla una mesura més de maquillatge que de veritable solució estadística. L'externalització del servei de recàrrega d'ampolles seria el segon "però" atès que a la regió on ja netegem les màscares hi ha un compressor elèctric que dubto que treballi més de 3/4 hores diàries.

En fi. La gestió dels recursos públics és la nostra gran assignatura pendent a tots els nivells, encara que anem avançant a poc a poc.

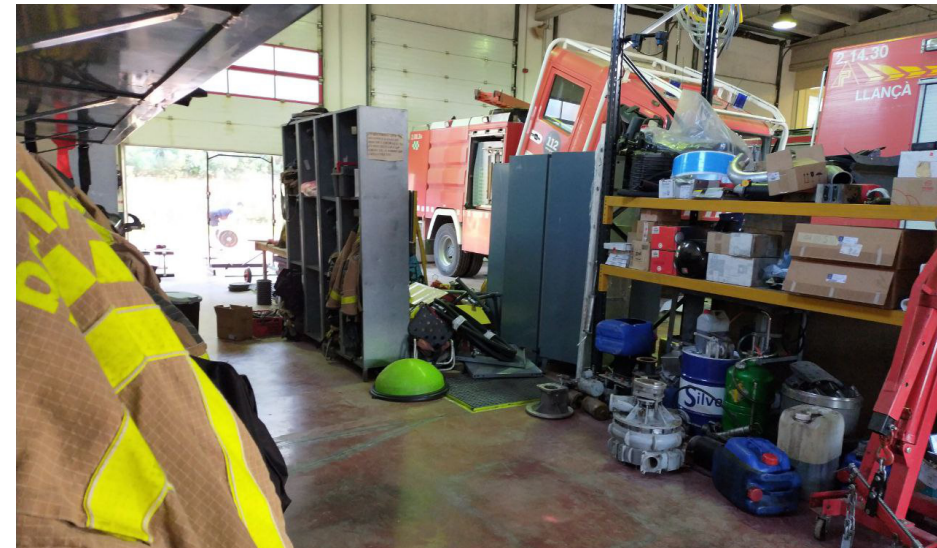
Ja sabeu. A la REMS a complir escrupolosament amb el canvi d'ampolla a 270 bars, almenys fins que no quedin ampolles per retimbrar.

Aprofiteu aquest espai de la revista per explicar les mancances que detecteu, però no oblideu comunicar-ho als vostres delegats sindicals.

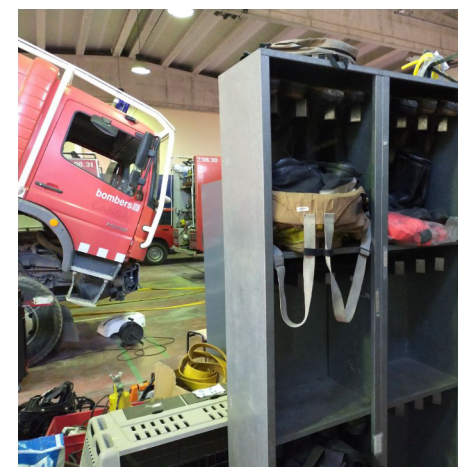
Això no és una excepció

Això no és una excepció

Per desgràcia aquest no és un cas aïllat de les nostres vergonyes, aquí teniu un altre exemple de vergonya. La cotxera del parc de bombers de Calonge. Ens arriben unes imatges que parlen per si mateixes. Actualment serveix com a taller de reparació de vehicles d'Iturri, zona on guardar els EPI i magatzem en general. Tot junt i sense cap mena de separació. Zona bruta, zona neta... us sona? No a Calonge. El fet s'ha denunciat a la regió un munt de vegades, però no hi ha hagut cap actuació al respecte en aquest cas. Us animem a enviar les vostres vergonyes i ens expliqueu el què us succeeix a (les denúncies poden ser anònimes) cisallabombers@gmail.com

Parc de bombers de Calonge

UNA RECEPTA BOMBERIL

Patates a la riojana

Com ja sabeu, en la nostra professió és important el treball en equip, aquest treball en equip s'ha de entrenar i introduir a les nostres rutines, per això aconsellen cuinar conjuntament els nostres torns de guàrdia: reunir-nos per decidir què esmorzem, dinem i sopem com un aprenentatge més i una part més del nostre ofici, que alhora, podem traslladar a les nostres cases i compartir amb les nostres famílies i amics.

Aquest plat és un guisat que s'elabora amb molt pocs ingredients i productes senzills com ara la patata i el xoriço, com totes les receptes tradicionals té diferents variants, al torn A de Sant Feliu Llobregat la nostra recepta és la següent.

Ingredients per a 6 bombers

- 2kg de patates
- ½kg de xoriço
- 3 cebes, 1 pebrot vermell i 3 pebrots verds
- ½kg de rovellons o xampinyó portobello
- 3 tomàquets rallats
- Una cabeça d'all
- 3 cullerades de carn de pebrot xoricero i una cullerada de mel
- 3 fulles de llorer, sal, caiena, orenga, pebrot vermell dolç.
- Alga espagueti de mar
- Oli d'oliva verge extra, aigua i vi

Com fer patates a la Riojana

- Fem un sofregit amb la ceba, els alls i els pebrots a foc lent (salem al gust).
- Afegint el xoriço i les patates i remenem a la cassola una estona.
- especiem el sofregit, afegint el vi i evaporem l'alcohol.
- Afegim els bolets.
- Afegim també el tomàquet rallat i una cullerada de mel.
- Cobrim d'aigua les patates i les fem bullir fins que es desfacin.
- Bon profit i bona guàrdia!

assembleabombers

La Cisa

cisallabombers@gmail.com

La Cisslla